

Bembeke journaal.

Jaargang nummer 12.

editie nummer 4. 21 oktober 2018

Dag allemaal,

Ondertussen zijn we alweer bijna drie weken in Malawi.

Telkens als we hier zijn lijkt het wel of de tijd hier nog sneller gaat als thuis, dus ook deze drie weken vliegen voorbij en er is natuurlijk weer van alles gebeurd.

We hebben in de afgelopen 12 jaar hier van alles de revue zien passeren en dachten dat we niet meer zo gemakkelijk verrast konden worden of ergens van onder de indruk zouden raken. Nou dat was dus een vergissing.

Midden in de eerste volle week vroeg Father Venancio (de penningmeester van het Bisdom) ons mee te gaan naar een basisschool een kilometer of 10 van ons huis en natuurlijk ergens midden in de rimboe. Heel veel zin hadden we niet, maar vooruit om hem een plezier te doen.

Komen we bij een basisschool met ruim 2000 leerlingen en, schrik niet, maar liefst ZEVEN leslokalen en nog kleine lokalen ook.

Als je uitgaat van 100 leerlingen per groep betekent dat dus 7 groepen die les krijgen in een lokaal en 13 groepen buiten onder de bomen, met een schoolbord van 1 bij 1 meter op een schildersezal. Hebben ze nog geluk dat er voldoende grote bomen op het terrein staan.

Tijdens de regenperiode betekent dat ook dat er 1300 kinderen gedurende 3 maanden geen les krijgen. We hebben echt onze ogen uitgekeken en waren geroerd door het enthousiasme van zowel leerkrachten als leerlingen en dat ondanks de beroerde situatie.

Natuurlijk kwam (zoals we al verwachtten) tijdens de rondleiding de bekende aap uit de mouw: of we niet voor een aantal leslokalen konden zorgen.

Weten jullie overigens hoe je hier in Malawi (bijna) snel rijk kunt worden?

Nee? Door het poetsen van een auto!

Luister maar: zoals wel vaker kwam een van de werkers van het gezondheidscentrum vragen of hij de auto mocht poetsen. Geen probleem natuurlijk, meestal geven we daar 1000 Kwacha voor (ongeveer 1,25 euro) en daar zijn ze dan heel blij mee.

Ans zou hem betalen en zei later dat ze hem 5 briefjes van 200 had gegeven, niks mis mee, want hij had flink zijn best gedaan. Gelukkig realiseerde ik me echter net op tijd dat we helemaal geen briefjes van 200 Kwacha in huis hadden. Bleken het 5 briefjes van 200 euro te zijn. Ze wilde blijkaar wel heel erg snel van het geld van haar verjaardag af.

We schrokken ons wild en ik razendsnel achter hem aan en het geld teruggevraagd. Hij had niet eens in de gaten wat hij gekregen had en gaf het zo terug, vlug ter compensatie een briefje van 2000 Kwacha gegeven, hij blij en wij ook.

Al schrijvende realiseer ik me trouwens het enorme verschil tussen nu en ons eerste verblijf hier in Malawi. Toen: geen internet en vervoer alleen per fietstaxi en minibus. Nu: eigen auto en volop internet aan huis, zodanig zelfs dat we via de webcam van het Gasthuiskwartier de bouw van ons nieuwe huis kunnen volgen. Heel speciaal wel, zit je hier midden tussen de lemen hutjes naar een ambitieus bouwproject in Den Bosch te kijken.

Op vrijdag 12 oktober togen we in alle vroegte naar Lilongwe, waar we voor de middag een hele vracht boodschappen moesten doen. Na de lunch een bezoek gebracht aan Sister Amelia, een oude bekende uit Bembeke die inmiddels directeur is van een middelbare school met internaat voor meisjes. Het was een leuk weerzien. Daarna togen we naar een nieuw klooster van de Indian Sisters. Enkele jaren geleden hebben we samen met Wilde Ganzen financieel geholpen bij de bouw en de Sint Anna Stichting steunt het bij het klooster horende sociaal werkcentrum met meubilair, naaimachines en computers.

We gingen hier helpen met de inrichting van het nieuwe naailokaal en een nieuw computerlokaal.

Het klooster staat in de "middle of nowhere" ver buiten de stad en alleen te bereiken via een afschuwelijk slechte weg. Er is plaats voor 8 zusters, maar momenteel wonen er 3 waartussen overigens geen enkele chemie is, maar die wel tot elkaar veroordeeld zijn (lang leve de roeping). Er is dan ook totaal geen sfeer en gezelligheid, dus om 9 uur zijn we maar van pure ellende naar bed gegaan.

Niet zo erg want de volgende morgen was er om half zeven een Mis in de kapel, waar we niet mochten ontbreken. Een wekker was daarvoor niet nodig want om zes uur werden we al gewekt door het ochtendgebed van de zusters. Heerlijk toch dat kloosterleven. Gelukkig was het wat ze in Brabant "un vlug miske" noemen, dus om 7 uur zaten we al aan de ontbijttafel.

Er kwamen die dag wat werkers uit Bembeke om te helpen met de montage van tafels, kasten en dergelijke. Ik was daar die dag wel druk mee en omdat Ans het niet zag zitten om de hele dag "gezellig" met de zusters op te trekken, ging ze de ramen van het nieuwe gebouw lappen en het meubilair poetsen. Ans zou Ans niet zijn als de daar niet zowel de zusters als de werksters bij betrok, die daar eigenlijk niet zoveel zin in hadden.

Maar met het nodige "kom kom hup hup" moesten ze wel. Resultaat: mooie schone ramen, glimmend meubilair en zusters en werksters die weer wat geleerd hadden.

De werkers uit Bembeke waren koud vertrokken en wij waren net aan het bijkomen, toen er rond half zes een tiental auto's het terrein op reden vol met mensen uit India (net als de zusters) die in Malawi werken. Oktober is blijkbaar de maand van de rozenkrans en dat betekent dat er 2 keer per week, telkens op een andere plaats, door deze groep gezamenlijk de rozenkrans gebeden wordt. Vandaag waren de zusters aan de beurt om het te regelen. Die hadden meteen van de gelegenheid gebruik gemaakt om de nieuwe lokalen te laten inzegenen. Dat gebeurde overigens door een buitengewoon knappe jonge priester (Ans kreeg het er zelfs warm van). Een ware adonis die zo uit een Bollywood film had kunnen komen.

De rozenkrans werd gebeden in een volle en warme kapel en wel in het Hindi. Wij hebben dan ook lekker buiten op een bankje gezeten, luisterend naar het gezang en het monotone

gemompel wat deed denken aan vroeger thuis toen we zelf het "rozenhoedje" moesten bidden, waarbij ons moeder deed voorbidden en wij met zijn allen mompelend antwoordden.

Na afloop drankjes en lekkere snacks, dus dat maakte weer veel goed.

Zondagochtend afscheid genomen en rap naar Lilongwe, waar we twee nachten in een heerlijke lodge hebben doorgebracht. Lekker ontspannen en heerlijk eten, daar bekommt een mens van.

Maandag was het Moederdag en dat is hier een nationale feestdag, dus in het restaurant was het hartstikke druk. Er wordt wel eens gezegd dat in ons land sommige ouders wel erg voorzichtig met hun kinderen omgaan, maar hier kunnen ze er ook wat van hoor. In het restaurant zat een stel met een baby van 2 maanden die (uiteraard) lag te slapen en wel op de bank. Toen het eten voor de ouders kwam werd dat op diezelfde bank genuttigd, waarbij pa en ma afwisselend aten want een van de twee moest voortdurend met een servet boven de baby wapperen om de muskieten weg te jagen en toen het kind aan de borst lag stond pa er ook boven te wapperen. In heel Lilongwe was door het droge weer overigens geen muskiet te bekennen, maar dat terzijde.

Dinsdagmorgen in Lilongwe nog een paar afspraken afgewerkt en daarna rond de middag door naar Salima voor een paar dagen aan het meer. Na een rit van ongeveer 3 uur, vonden we daar pal aan het meer een mooi plekje in een vakantieresort met allemaal geschakelde huisjes. Gelukkig was er airco en dat was heel hard nodig want het was er bloedheet en nu wel muskieten.

Donderdag terug naar huis middels een rit over "Dedza Mountain" van ongeveer 3,5 uur.

Vrijdag was het feest meteen voorbij en moesten we aan de slag om de gang er weer in te krijgen bij de afwerking van het nieuwe gebouw voor de nursery en het speciaal onderwijs

Vandaag (zondag) is het een druilerige dag dus we luieren maar wat, schrijven een advies voor Wilde Ganzen, maken dit verslag af en bereiden ons voor op de nieuwe werkweek, waarin weer van alles te regelen is en we ook nog bezoek krijgen van een Duitse sponsor die naar de voortgang van het Speciaal Onderwijs project komt kijken.

Maar allemaal niet erg en we zijn van plan om volgende week nog wat mensen in de buurt van Blantyre op te zoeken, dus weer een weekje lekker ontspannen.

Groeten vanuit Malawi,

Ans en Wil.

N.B.

Iedereen die een reactie op het vorige verslag heeft gestuurd: hartelijk dank.

Reacties worden hier (ver van het welvarende Nederland) altijd met plezier gelezen.